

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/229/2019
Identifikačné číslo spisu: 1112225049
Dátum vydania rozhodnutia: 27.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Sluk
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1112225049.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu F.. D.. P. Q., bývajúceho v E., E. X, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/66/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. júna 2018 sp. zn. 5Co/630/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 19. júna 2018 sp. zn. 5Co/630/2014 potvrdil žalobu zamietajúci rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo 7. marca 2014 č.k. 19C/66/2012-136 (ďalej len „súd prvej inštancie“) a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

1.2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd tiež uviedol: „19/ V prejednávanej veci súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na správne a dostatočne zistenom skutkovom stave veci, ktorý po právnej stránke správne posúdil a svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil, aj náležite a presvedčivo odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalobca v konaní nepreukázal splnenie všetkých zákonom kumulatívne stanovených podmienok pre založenie objektívnej zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu v konaní v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase (existencia nesprávneho úradného postupu, vznik majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a kauzálny nexus medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom).

20/ Vô všeobecnosti možno žiadosť o odročenie pojednávania považovať za podloženú dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania vtedy, ak v nej účastník konania uvedie také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, t. j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť, riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, a súčasne sú vážne (dôležité, ospravedlniteľné), ako aj z hľadísk objektívnych i subjektívnych (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 Cdo 122/2010). V súdnej veci žalobca, vypočutý súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 13. 12. 2013, svoju žiadosť o zrušenie termínu pojednávania nariadeného na 31. 1. 2014 odôvodnil

práceschopnosťou, pojednávanie súd odročil na deň 7. 3. 2014, neúčast' na ktorom žalobca ospravedlnil "nutnosťou neodkladného vycestovania do Nového Mesta nad Váhom z rodinných dôvodov", pričom súhlasil s pojednávaním i vypočutím svedkov v jeho neprítomnosti. Súd prvej inštancie preto nepochybil, keď pojednával v neprítomnosti žalobcu v súlade s ust. § 101 ods.2 O. s. p. Neúčast'ou na pojednávaní, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný, si sám zmaril možnosť dôsledne uplatňovať svoje práva a chrániť svoje záujmy v konaní (právo strany klásť svedkom otázku, právo záverečnej reči, právo byť osobne prítomný pri vynesení rozsudku, vypočuť si stručné odôvodnenie tohto a poznať myšlienkové pochody súdu).

21/ Rovnako neobstoí ani námietka porušenia práva na kontradiktórny súdny proces. Zo spisu je zrejmé, že žalobcovi bolo spolu s predvolaním na pojednávanie na deň 19. 11. 2013 riadne doručené aj poučenie podľa § 101 ods. 2 a § 120 ods. 4 O. s. p. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že manudukačná (poučovacia) povinnosť zo strany súdu sa v zmysle ust. § 5 ods. 2 O. s. p. nevzťahuje na iné, ako procesné práva a povinnosti. Nevyzvanie žalobcu súdom k doplneniu jeho tvrdení za účelom unesenia dôkazného bremena potrebného pre úspech v spore by vo svojej podstate znamenalo porušenie zásady rovnosti účastníkov konania, zakotvenej v § 18 O. s. p. Neúplnosť skutkových tvrdení nepredstavuje vadu podania, ktorú by bolo možné odstrániť postupom podľa § 43 O. s. p., ako sa nesprávne domnieva žalobca, neunesenie dôkazného bremena v spore má za následok zamietnutie žaloby.

22/ Ohľadom predčasnosti žaloby odvolací súd konštatuje, že pokiaľ žalobca uplatňuje voči štátu nárok podľa zák. č. 514/2003 Z. z., len samotný nedostatok predbežného prejednávania nároku na náhradu škody, ktoré musí predchádzať konaniu na súde, by nemal viesť k zamietnutiu žaloby, nakoľko súdna prax ustálila, že predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. je odstrániteľným nedostatkom konania, ktorý sa má súd pokúsiť odstrániť postupom podľa § 104 ods. 2 O. s. p., čo však nie je prípad súdnej veci. Súd prvej inštancie rovnako nebol povinný časť uplatneného nároku vylučovať na samostatné konanie, keď uplatnené nároky spolu súviseli čo do základu, (fakultatívny) postup súdu podľa § 112 ods. 2 O. s. p. by nebol preto správny.

23/ Strany sú povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov (§ 187 ods. 1 CSP), najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka (§ 187 ods. 2 CSP). O tom, ktoré z navrhovaných dôkazov (prípadne takých, ktoré nie sú navrhované) budú vykonané, rozhoduje však súd (§ 185 CSP). Z uvedeného je zrejmé, že Civilný sporový poriadok strane konania priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnuť. Toto procesné oprávnenie žalobca v danej veci aj využil (nebolo mu odňaté). Keďže rozhodnutie o tom, či navrhnutý dôkaz bude vykonaný, zákon ponecháva súdu, samotnú skutočnosť, že súd nevykonal žalobcom navrhnutý dôkaz (výsluch svedkyne), nemožno považovať za postup, ktorým súd odňal žalobcovi možnosť konať pred ním. Dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie aj výsluchom navrhovanej svedkyne, riadne uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku (str. 7 tretí odsek), s ktorými dôvodmi sa stotožňuje i súd odvolací.

24/ So zreteľom na obsah odvolania žalobcu sa odvolací súd zaoberal i posúdením, či súd prvej inštancie svojím postupom neodňal tomuto možnosť konať pred súdom, pričom odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký závadný postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka/strany občianskeho súdneho konania. V zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/04), neznamená ani právo na to, aby bolo súdom rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnym názorom (I.ÚS 50/04), nepatrí sem ani právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I.ÚS 97/97), resp. toho, aby sa súd riadil výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov predkladaných účastníkom (II.ÚS 3/97). Pokiaľ ide o obsah odôvodnenia súdneho rozhodnutia, súd nemusí v ňom dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie s podstatným významom pre vec, a stačí, ak dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzalo do všetkých podrobností. Odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ veci, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivý proces (IV.ÚS 115/03). V danom prípade súd prvej inštancie primerane uviedol rozhodujúci skutkový stav,

primerane opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán a výsledky vykonaného dokazovania. Súd prvej inštancie sa riadne vypořiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami, ktoré mali podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci.

25/ Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý po dokazovaní vykonanom v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie veci dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, stotožniac sa i s odôvodnením napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 CSP).“

2. 1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

2. 2. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení dovolania uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie považuje za krajne arbitrárne, ústavne nekonformné, nakoľko odvolací súd bez splnenia „ex offio“ povinnosti riadneho prieskumu (čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom) svojím rozhodnutím formalisticky a tendenčne potvrdil arbitrárne rozhodnutie súdu prvej inštancie. Namietal, že: 1/ že súd prvej inštancie nebol miestne a vecne príslušným súdom, lebo pri postúpení veci z Okresného súdu Bratislava III Okresnému súdu Bratislava I nebol dovolateľ (žalobca) súdmi poučený o možnosti namietat postúpenie veci podľa § 105 ods. 2, 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), 2/ súd prvej inštancie postupoval v konaní so zástupcom žalovaného F. X. na základe absolútne neplatného poverenia žalovaného z dôvodu, že v dátume poverenia bola perom dopísaná číslica v označení dňa „15“, čo malo dopad na vyjadrenie žalovanej k žalobe, na ktorý úkon súdy nemohli prihliadať, 3/ súdy nesprávne právne posudzovali a/ výšku nemajetkovej ujmy, keď nepostupovali podľa § 136 OSP, b/ kompenzačnú žalobu, 4/ v dôsledku väzobného stíhania dovolateľa nemohol tento z väzby komunikovať so súdom elektronicky prostredníctvom mailovej adresy označenej súdu na doručovanie písomností Q..Q., 5/ odvolací súd ho neupovedomil o verejnom vyhlásení rozsudku (mieste a čase) na uvedenú mailovú adresu Q..Q.. V dôsledku uvedeného bola dovolateľovi odňatá možnosť riadne konať pred súdom, nedošlo k zachovaniu rovnosti zbraní ako podstaty kontradiktórneho konania. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie a vec tomuto súdu vrátil na ďalšie konanie.

3. Žalovaná nevyužila právo vyjadriť sa k doručenému dovolaniu.

4. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote sporová strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), ktorá spĺňa podmienku vysokoškolského právnického vzdelania druhého stupňa podľa § 429 ods. 2 písm. a) CSP, že ide o dovolanie, ktoré spĺňa náležitosti stanovene zákonom (§ 428 CSP), zaoberal sa bez nariadenia pojednávania jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné ako neprípustné odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia odvolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

5. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je ani podľa novej právnej úpravy „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

6. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 (za účinnosti OSP) najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane odvolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015,

5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (napr. 3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

8. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

10. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podľa § 431 ods. 1, 2 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

12. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

13. Žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, teda z vady spočívajúcej v tom, že súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa § 431 ods. 2 CSP preto žalobca bol povinný dovolací dôvod vymedziť tak, že mal uviesť, v čom spočíva ním vytýkaná vada.

14. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

15. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných

do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

17. V preskúmvanej veci žalobca vymedzil zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP jednak len tým, že bez bližšieho vysvetlenia označil rozhodnutie odvolacieho súdu (i súdu prvej inštancie) za krajne arbitrárne, ústavne neudržateľné so všeobecnou výhradou o nespokojnosti vykonaného odvolaciu prieskumu odvolacím súdom. V ďalšom primerane konkretizoval porušenie svojich procesných práv, ktoré mali spočívať v absencii poučovacej povinnosti súdu podľa § 105 ods. 3 OSP, v nesprávnom postupe súdu v konaní so zástupcom žalovanej F. X., v nesprávnom právnom posúdení veci, v nemožnosti komunikovať so súdom elektronicky prostredníctvom mailovej adresy z väzby a v neupovedomení o verejnom vyhlásení rozsudku (o mieste a čase vyhlásenia) na ním uvedenú mailovú adresu.

17.1. K tvrdeniu žalobcu, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a arbitrárne, najvyšší súd predovšetkým pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Treba zdôrazniť, že len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje žiadne dôvody alebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť a súčasne aj dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (viď R 2/2016 v znení právnej vety: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“). V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Dovoláním napadnuté rozhodnutia dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, podávajú jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho problému, vysvetľujú svoje argumenty, ktoré ich viedli k definitívnemu záveru o zamietnutí podaného návrhu (jeho správnosťou sa dovolací súd nezaoberal). Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

17.2. Prijaté právne závery odvolacieho súdu a rovnako i súdu prvej inštancie sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 157 ods. 2 OSP a § 387 ods. 1 a 2 CSP. Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd a rovnako súd prvej inštancie

neodôvodnili svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Najvyšší súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Napokon dovolací súd dodáva, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku v dostatočnej miere reagoval na všetky pre vec relevantné odvolacie námietky žalobcu (ich správnosťou sa dovolací súd nezaoberal).

18. V zmysle § 105 ods. 2, 3 OSP (účinného v čase postúpenia tejto veci miestne príslušnému súdu, t. j. k 28. júnu 2012), ak súd podľa odseku 1 zistí, že nie je miestne príslušný, neodkladne postúpi vec príslušnému súdu bez rozhodnutia alebo ju za podmienok uvedených v § 11 ods. 3 predloží Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky; o tomto postúpení súd upovedomí účastníkov. Ak súd, ktorému bola vec postúpená, s postúpením nesúhlasí alebo účastník postúpenie namieta do 15 dní od doručenia upovedomenia o postúpení, predloží vec na rozhodnutie svojmu nadriadenému súdu; jeho rozhodnutím je viazaný aj súd, ktorému má byť vec podľa rozhodnutia nadriadeného súdu postúpená. Nadriadený súd rozhodne do 30 dní od predloženia veci.

18.1. V tejto časti dovolania žalobca namieta údajné nesplnenie poučovacej povinnosti súdu prvej inštancie podľa § 105 OSP ods. 2, 3 OSP o možnosti namietať postúpenie veci. Z citovaného ustanovenia ale nevyplýva poučovacia povinnosť súdu ohľadom možnosti namietať postúpenie veci. Vyplýva z neho však pre súd povinnosť účastníka upovedomiť o takomto postúpení veci príslušnému súdu, čo súd prvej inštancie vo vzťahu k žalobcovi splnil oznámením z 28. júna 2012, doručeným mu 18. júla 2012 (viď č. 1. 22 a 26 spisu). Dovolací súd poznamenáva, že bezodkladné postúpenie veci z dôvodu miestnej príslušnosti (§ 84 OSP) z Okresného súdu Bratislava III Okresnému súdu Bratislava I bolo správne, preto ani prípadne vyslovený nesúhlas žalobcu s postúpením by nebol spôsobilý zmeniť takto ustálenú príslušnosť Okresného súdu Bratislava I. Vzhľadom na uvedené považuje dovolací súd námietku žalobcu o nesplnení poučovacej povinnosti súdom prvej inštancie za neopodstatnenú.

19. Za neopodstatnenú dovolací súd považuje aj dovoláciu námietku ohľadne úkonu (písomné vyjadrenie žalovanej k žalobe z 5. novembra 2013), ktorý mal v mene žalovanej vykonať zamestnanec právneho odboru Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky F. J. X.. Z ničoho zatiaľ nevyplýva pravdivosť tvrdenia dovolateľa, že poverenie založené na č. 1. 82 spisu má byť „sfalšované“ a preto je absolútne neplatné. Mimo perom (ručného) vyznačeného dňa v dátume poverenia, toto obsahuje aj vlastnoručné podpisy splnomocnenca a splnomocniteľa vykonané perom.

20. Dovolateľ vytýka odvolaciemu i súdu prvej inštancie, že vec nesprávne právne posúdili. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu ale nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu znátočnosti uvedenú v § 420 písm. f/ CSP (R 24/2017, 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018). V zmysle rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6. marca 2019 sp. zn. I ÚS 61/2019 aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje CSP, je opodstatnený názor, podľa ktorého nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP, lebo tu nejde „o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“.

21. K všeobecnej dovolacej námietke, že v dôsledku väzobného stíhania dovolateľa tento určitý čas (po dobu výkonu väzby, ktorú dovolateľ neuviedol) nemohol komunikovať so súdom elektronicky prostredníctvom svojej mailovej adresy, dovolací súd poznamenáva, že podmienky, za ktorých sa vykonáva väzba upravujú viaceré právne predpisy a jej výkon prirodzene podlieha určitým obmedzeniam na právach. Dozor nad zákonnosťou v ústavoch na výkon väzby vykonáva prokuratúra. Bez toho, aby žalobca bližšie konkretizoval a vysvetlil v čom vidí porušovanie svojich práv (zákonných a ústavných práv) pri výkone väzby vo vzťahu ku komunikácii so súdom a ozrejnil o aké konkrétne súdno-procesné úkony alebo práva mal byť prípade ukrátený, dovolací súd nemôže pre tento obsahový deficit

zapríčinený dovolateľom prístup k posúdeniu opodstatnenosti tejto námietky. Z obsahu spisu možno zistiť, že súd a dovolateľ vo výkone väzby komunikovali v listinnej forme (písomne), napríklad pri podaní odvolania žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštanície, pri doručovaní rozhodnutia o poplatkovej povinnosti za odvolanie.

22. Podľa najvyššieho súdu dovolateľ nenáležite vytýka odvolaciemu súdu, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku mu neoznámil aj elektronickými prostriedkami na mailovú adresu: Q..Q..

22.1. Podľa § 219 ods. 3 CSP vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiadala, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

22.2. Z gramatického a sémantického výkladu ustanovenia § 219 ods. 3, druhá veta CSP nepochybne vyplýva, že súd oznámi strane miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami, (len) ak o to strana požiadala. Zo spisu súdu prvej inštanície nevyplýva, že by dovolateľ (žalobca) výslovne požiadal o oznámenie času a miesta verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami; to netvrdí ani sám dovolateľ v dovolaní. K tomu, aby súd bol povinný splniť povinnosť podľa § 219 ods. 3, druhá veta CSP nepostačuje, ak strana v komunikácii so súdom (len) uvádza okrem svojej adresy bydliska aj svoju elektronickú adresu [obdobne 1 Cdo 11/2019, 2 Cdo 175/2018, 6 Cdo 2/2018, 7 Cdo 10/2019, 8 Cdo 139/2017 a iné.]

23. So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že zo strany dovolateľa nebol preukázaný nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bol vylúčený z uskutočňovania jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Najvyšší súd preto dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

24. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalovanej ich náhradu nepriznal, pretože aj keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinil žalobca (§ 256 ods. 1 CSP), žalovanej žiadne preukázané trovy dovolacieho konania nevznikli (R 72/2018).

25. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.